

Mikä tekee pimeästä niin romanttista? Pikkulapset pelkäävät pimeää. Miten se muka voi olla pelottavaa, ja silti niin romanttista? Eihän se käy järkeen. Ei, ei vaan käy. Pimeässä on vaarallista, siellä ei näe eteensä. Voi vaikka kompastua. Ja pimeässä on paljon varjoja: isoja, pieniä, liikkuvia.. pelottavia. Niimpäniin, mikäs sen romanttisempaa, kuin pelottavat, joka nurkassa vaanivat varjot? Eikä pimeässä edelleenkään näe mitään. Ei yhtään mitään, tyhjää, tyhjää, tyhjää... Ahdistavaa. Ja pimeässä kuulee pelottavia ääniä. Narahduksia, kolahduksia, naurua.. kuiskauksia. Hrrh... Joten miksi se sitten on niin romanttista? Miksi, miksi, miksi... Näitä ajatuksia Jonathan Seward, paremmin tunnettu nimellä Johnny Christ oli pyöritellyt päässään jo kauan. Jonathan ei pitänyt pimeästä, suoraan sanottuna hän inhosi sitä. Parhaillaankin hän istui Matthewin, hyvän ystävänsä ja bänditoverinsa vierashuoneessa takkatulen ääressä miettimässä tätä iänikuista kysymystä. Takkatulen ääressä istumisen romanttisuuden Jonathan ymmärsi varsin hyvin. Siinä oli lämmintä ja mukavaa, ja hänkin olisi vain tahtonut käpertyä jonkun kainaloon ja katsella liekkien tanssia. Ainut vika vain oli, että huoneessa ei ollut muita. Jonathan päästi huokauksen huuliltaan. Mitä romanttista muut muka pimeässä näkivät? Hän ei vaan saattanut ymmärtää.. Alakerrasta kuului naurua. Myös muut Jonathanin bänditoverit, Zacky, Brian ja James olivat siellä Matthewin ja muutaman muun tutun kanssa viettämässä Matthewin syntymäpäiviä. Johnny ei pahemmin ollut tänään juhlatuulella. Hän oli kuitenkin päättänyt vaivautua paikanpäälle, jottei huolestuttaisi ystäviään. Heti ovesta päästyään hän oli mutissut Mattille onnittelut ja sanonut menevänsä yläkertaan, sillä häntä ei huvittanut juhlia. Jonathan oli vettänyt viime viikonlopun sellaisenkin krapulan kera, ettei todellakaan tahtonut kokea sitä ihan heti uudelleen. Hän ei edes muistanut, mitä oli tapahtunut, mutta Brian oli huvittuneesti virnuillen kertonut hänelle enemmän kuin tarpeeksi. Jo pelkästään koko asian ajatteleminen sai Jonathanin juhlatuulen katoamaan. Jonathan kuuli Brianin huikkaavan jotain, muttei saanut sanoista selvää. Sitten kuului jälleen naurua. Nauru kuului lähempää kuin muut äänet. Hetkeä myöhemmin portaikosta alkoi kuulua satunnaisia lattian narahduksia ja askelia, jotka lähestyivät parhaillaan vierashuonetta. Jonathan olisi voinut vaikka vannon tunnistavansa tuon humalaisen naureskelun ja sen epäsäännöllisen askelluksen omistajan. -Hei, Johnnyboy, kuului James Sullivanin ääni oven takaa, ja sitä seurasi varova koputus. -Voinko mä tulla? myös Jimmyksi kutsuttu mies uteli, eikä Jonathan voinut olla hymyilemättä itsekseen. Hänen mielestään oli aika suloista, että toinen kysyi lupaa, vaikka varmasti tiesi vastauksen. -Joo, tuu vaan, Jonathan mutisi ja samassa ovi jo raottui hieman. Ensin James vain kurkisti oven raosta, mutta lopulta puikkelehti sisään huoneeseen ja Jonathanin luo horjuvin askelin. Jonathan virnisti näylle. James istahti Jonathanin vierelle lattialle. Istuessaan he olivat jopa melkein saman pituisia. Mutta vain melkein, Jonathan oli edelleen se lyhyempi. James horjui aavistuksen verran siinä istuessaan, ja Jonathan saattoi haistaa alkoholin Jamesin hengityksestä tuon naurahtaessa vasten Jonathanin kasvoja. Mutta vaikka Jonathan ehkä näyttikin hiukan hämmentyneeltä, ei hän pistänyt miehen saapumista tai mitään muutakaan pahakseen. Ei, ei ollenkaan. -Mitä sä täällä yksinäs? Mikset sä oo juhlimassa? James uteli. -Ei huvita just nyt.. Jonathan tokaisi huokaisten ja kohautti olkiaan. -Mitä sä teet? -Mietin. -Mitä? Ja niin James kuunteli harvinaisen kärsivällisesti -ottaen huomioon että hän oli ihan mukavassa humalassa, kun Jonathan kertoi hänelle pimeän-pohdinnoistaan. James kyllä tiesi, ettei Jonathan erityisemmin pitänyt pimeästä, muttei hän ollut koskaan oikein tullut ajatelleeksi, että tuohan saattaisi jopa inhota tai pelätä pimeää. -Mä en vaan ymmärrä, mitä romanttista siinä muka on.. Jonathan mutisi, saaden Jamesin nauramaan. -Voi sua, Johnnyboy.. etkö sä muista, että sähän puhut parhaillaan romantiikan ammattilaiselle? James naureskeli. -Joo, just, Jonathan tuhahti ja seurasi katseellaan, kun

James nousi ylös ja suuntasi tiensä huojuvin askelin valokatkaisijan luo. Jonathan ei ymmärtänyt Jamesin aikeita. Valot napsahdivat sammuksiin ja huoneen ainoaksi valonlähteeksi jäi takkatuli, joka loi koko huoneeseen lämpöisen ja levollisen tunnelman. Jonathanin mielestä huone tuntui heti pienemmältä ja ahdistavammalta, eikä hän nähnyt mitään kunnolla. Häntä ahdisti. -Jimmy, voitsä laittaa sen valon päälle? Mua ahdistaa, Jonathan pyysi nieleskellen. -Rauhotu nyt. Anna mä näytän, James rauhoitteli ja palasi takaisin Jonathanin vierelle. Hän katsoi pienempää uteliaana, kun tuo koitti parhaansa mukaan keskittää kaiken huomionsa huoneen ainoaan valonlähteeseen. Jonathan koukisti jalkansa rintakehäänsä vasten, kietoi kätensä jalkojensa ympärille ja tuijotti tiiviisti takkatulen suuntaan. -Sä pelkää turhaan, tiiäthän? Älä jännitä noin paljoa, James opasti rohkaisevaan sävyyn, mutta Jonathan ei edes vastannut. Hän ei voinut rentoutua sen enempää. Hitaasti ja varovasti James kiersi oikeanpuoleisen kätensä Jonathanin ympärille, kietosten tämän lähemmäs itseään. Jonathan kummasteli elettä, muttei kuitenkaan pistänyt pahakseen. Miksi olisi pistänytkaan, kun ehkä kaunein ja ihanin Jonathanin tuntema ihminen istui siinä hänen vierellään, käsi hänen ympärillään. -Joko sä ymmärrät? James kysyi hetken siinä istuskeltuaan Jonathanin vierellä. -No en. Mua häiritsee edelleen tää pimeys, Jonathan paljasti ja katsoi suoraan Jamesia silmiin. -Voidaanko pliiis vaan laittaa valot päälle? hän vielä mutisi, mutta James ei tehnyt elettäkään sytyttääkseen valoja. Jonathan oli jo aikeissa nousta itse sytyttämään valot, ja hän olikin jo puoliksi ylhäällä, kun James kiskaisi hänet syliinsä. -Ei sulla ole hätää, Jonathan kuuli Jamesin kuiskaavan korvaansa, huulet painuivat rauhoittelevasti iholle Jonathanin korvan juurella. James kietoi kätensä rauhoittavasti Jonathanin ympärille, saaden tämän unohtamaan aikeet sytyttää valot, sillä silloin James olisi nähnyt Jonathanin punaisena hohkaavat kasvot. Jonathanista oli jo muutenkin haastavaa olla Jamesin kanssa tekemisissä lähes päivittäin, kun oli tähän epätoivoisesti ihastunut, mutta juuri nyt se oli tavallista vaikeampaa. Jonathan liikehti kiusaantuneena pidemmän miehen otteessa, saaden tämän kumartumaan kasvojensa vierelle. -Mitä nyt? James kysyi kulmiaan kurtistaen. Hän oli hiukan hämmentynyt Jonathanin käyttäytymisestä, sillä tuo vaihtoi asentoaan vähän väliä. -Mä vaan.. Tai ei mitään, unohda, Jonathan mutisi ja painoi katseensa maahan. James vain kohautti olkiaan ja paransi otettaan Jonathanin ympärillä. -Rauhotu nyt vaan, ei tässä oo mitään hätää, James rauhoitteli jälleen. -Tiedän.. Jonathan mutisi hiljaa, juuri ja juuri kuuluvalla äänellä. Lopulta hänen jopa onnistui rentoutua, pikkuhiljaa hän tottui Jamesin läheisyyteen ja osasi nauttia siitä, juuri niinkuin usein oli haaveillut voivansa tehdä. Jonathan antoi asentonsa valua hieman rennommaksi. Tämä sai Jamesin hymähtämään pienesti, hän oli tyytyväinen itseensä, onnistuttuaan rauhoittamaan nuoremman. Tummahiuksinen antoi käsiensä otteen heltyä hiukan. Toinen valahti lepäämään Jonathanin lantiolle, toinen jäi vatsalle Jonathanin oman käden läheisyyteen. James huokaisi itsekseen, mutta huomasi saavansa kirvoitettua myös Jonathanin huulilta pienen, nautinnosta kielivän huokauksen. James hymyili itsekseen jossain Jonathanin katseen ulottumattomissa. -Joko alkaa valjeta? James uteli jälleen pienen ikuisuuden kuluttua. -Mmhmm.. Vähän, Jonathan hymisi ja otti hiukan paremman asennon Jamesin jalkojen välissä, jossa hän parhaillaan istui, Jamesiin selkäänsä nojaten. -Ehkä tää ei oookkaan niin kamalaa, kuin mä luulin, Jonathan myönsi ja sai Jamesin jälleen hymyilemään pienesti. -Mähän sanoin, että mä olen romantiikan ammattilainen, James naurahti hiljaa. Sen jälkeen sama levollinen hiljaisuus laskeutui heidän välilleen, ja kuin luonnostaan Jamesin sormet pujahtivat Jonathanin paidanhelman alle hyväilemään Jonathanin lantioluuta ja kylkeä, samoin kuin toinen käsi kietoutui yhteen Jonathanin käden kanssa. James ei edes tajunnut tehneensä tuota kaikkea, ei ennenkuin Jonathan sävähti kauemmas. Hän tuijotti Jamesia hämmentyneenä, ehkä jopa

lievästi kauhuissaan. James ei ymmärtänyt, mistä oli kyse. Mitä väärää hän oli tehnyt? Hän ei ymmärtänyt, että kaikki tuo oli Jonathanille liikaa. Jonathan ei halunnut kiduttaa itseään enempää sillä, että antaisi Jamesin herättää jonkinlaisia toiveajatuksia itsessään. -Jimmy, mitä sä teet? Jonathan henkäisi, edelleen hiukan säikähtäneenä tilanteesta. Hän ei ollut varma, miten hänen pitäisi reagoida. Itkeäkö vaiko nauraa? Suuttuako vaiko kauhistua? -Johnny, mä.. En mä tiedä, James myönsi hiljaisella äänellä. Hän ei tosiaankaan tiennyt, mitä teki. -Se.. se vaan tuli niin automaattisesti, sori, en mä ajatellut.. En mä oikeesti halunnut sua mitenkään säikyttää tai mitään, James selitteli, mutta tajusi samalla jotain. Se kaikki tosiaan oli tapahtunut kuin itsestään. James ei ollut kerennyt edes ajatella tapahtumia, ennen Jonathanin reaktiota. Se kaikki oli tuntunut niin.. luonnolliselta. Kun sen kuuluisikin olla juuri niin, hän ja Johnny. Hänen oma pikku-Johnnynsa. Koskaan ennen se ei ollut kenenkään naisen kanssa tuntunut samalta, niin luonnolliselta ja todelliselta. James oli aina kuitenkin jollain tapaa tiedostanut tekevänsä niin ja näin ja oli aina kokenut sen jonkin tapaisena velvollisuutena, että tyttöystävää oli halattava, tyttöystävälle oli annettava lähtiessä suukko ja palatessa uusi suukko. Tyttöystävää oli hemmoteltava. Kun James nyt tarkemmin ajatteli, Jonathanin kanssa hän voisi tehdä sen kaiken jopa automaattisesti, ihan omasta tahdostaan ja vailla minkäänlaisia velvollisuuden tunteita. Mutta miten hän muka kertoisi tästä kaikesta Jonathanille, olihan hän itse omin silmin nähnyt, kuinka Jonathan reagoi, kun hän oli vahingossa mennyt liian pitkälle. -Johnny, anteeks.. Se oli ihan oikeesti vahinko, James mutisi pahoittelevaan sävyyn. -Kuinka tollasta voi muka tehdä vahingossa? Jonathan töksäytti ja siristi silmiään. Hän oli jo kerennyt unohtamaan sen pimeyden ympärillään, mutta nyt se jälleen muistutti olemassaolostaan, sillä Jonathan ei kyennyt näkemään Jamesia vielääkään kunnolla, vaikka olikin pimeään jo tottunut. Vielä hetki sitten hänen ei ollut tarvinnut nähdä toista, riitti että tämä oli ollut siinä hänen lähellänsä. James huomasi Jonathanin ahdingon tekevän paluutaan ja siirtyi napsauttamaan valot päälle, samalla pohtien, kuinka oikein selittäisi asiansa Jonathanille. -En mä tiedä.. Se vaan kävi, usko mua, en mä ees tajunnut tekeväni sitä, James uskotteli jälleen. Jonathan katsoi häneen silmiään yhä enemmän siristellen, mutta tällä kertaa siristely johtui kirkkaasta valosta. Hetken he vain tuijottivat toisiaan ja totuttelivat kirkkauteen, kunnes Jonathan istahti sängyn reunalle. James ei kehdannut mennä istumaan Jonathanin vierelle, sillä ei halunnut hämmentää tätä enää enempää. Siksi hän päätti jäädä seinustalle nojailemaan. Kumpikaan ei osannut sanoa mitään. James mietti, pitäisikö hänen ottaa riski ja kertoa Jonathanille, mitä oli juuri tajunnut, ja Jonathan mietti, miksi James teki tämän hänelle. Vaikka eihän James tietenkään tiennyt itse tehneensä mitään kovin vakavaa. Pitkän piinaavan hiljaisuuden jälkeen James oli tullut tulokseen, että asia ei helpottaisi ajan myötä, joten hänen olisi parempi kertoa se nyt heti. Nopeasti vaan, niinkuin laastari. -Kuule Johnny, James aloitti ja valahti seinää pitkin lattialle istumaan. -Mä, tota.. No, tosta äskeisestä vielä.. Se ihan oikeesti tuli vaan niinkuin.. ihan luonnostaan, tiiätkö? Se vaan.. Kun me oltiin siinä sylikkään ja se takkatuli ja kaikki ja sit se vaan jotenki kävi, en mä ihan oikees- -Moneenko kertaan sä ajattelit selittää ton saman mulle? Jonathan murahti ja nojasi päätään käsiinsä. James hämmentyi hiukan Jonathanin sanoista, mutta päätti kuitenkin yrittää jatkaa. -Eikun kuuntele nyt.. En mä sitä oikeesti ees tajunnu ite, mä olin niin uppoutunut ajatuksiini, etten mä tajunnut yhtään mitään, ennenkun sä sit heräit mut ajatuksistani.. Mut arvaa mitä mä tajusin? Se.. se ei oo koskaan tuntunut samalta, ei kenenkään kanssa. Siis tolleen sylikkään oleminen ja se kaikki.. Se vaan tuntu niin.. öh. Oikeelta. Niinkun se olis tarkotettu just niin. Sinä ja minä... En mä tiedä, tää nyt on mulle yhtä sekavaa kun varmasti sullekin, mut mä vaan halusin kertoa nyt samantien, että sä tiedät.. En mä edes tiedä, mitä mä ajan tällä takaa.. James mutisi, katse luotuna lattiaan. Jonathan tuijotti häntä yhä

hämmentyneempänä. Hän ei osannut sanoa mitään. Siinä olivat tulleet ehkä juuri ne sanat, joiden kuulemisesta Jonathan oli nyt haaveillut jo yli puoli vuotta. Tai hän ei oikeastaan ollut varma, mitä James sanoillaan ajoi takaa, olihan mies sanonut, ettei tiedä itsekään, mitä oikeastaan tarkoitti. -Johnny mä oon tositositosi pahoillani, jos mä nyt hämmennän sua vaan pahemmin tällä, mutta mä haluan, että sä tiedät. Se jäis kuitenkin vaivaamaan mua ja mä pakottaisin itseni kertomaan jossain vaiheessa, joten sitä on turha siirtää kauemmas, James mutisi vielä, Jonathan pysyi edelleen vaiti. -..Mitä toi niinku käytännössä tarkoittaa? hänen onnistui lopulta kysyä. -Mä en tiedä.. Sano sinä, James mutisi ja uskaltautui lopulta kohottaa katseensa Jonathaniin. -Mistä mä tietäisin, sähän se tässä olet, jonka pitäis tietää, Johnny totesi. -No en mä vaan teidä, Jimmy myönsi. -No en mäkään, Johnny puuskahti, mutta heidän katseensa kertoivat enemmän kuin kaikki ne tyhjät lauseet. Heidän katseensa olivat täynnä läheisyyden kaipuuta, välittämistä ja sekavia tunteita, joita kumpikaan ei osannut nimetä. Jomman kumman vaan olisi kehdattava sanoa nuo asiat ääneen. -Johnny..? -Jimmy. -Mä, noh.. Mä en tiedä, onko tää nyt vähän kaukaa haettua tai oonko mä vaan liian kännissä, vai mitä hetken huumaa tää oikein on, mutta.. Voisko se käytännössä tarkoittaa sitä, että me.. Tai no, että on ees olemassa joku 'me'? James takelteli, katse harhaillen välillä Jonathanin silmissä ja välillä jossain tuon selän takana. Oikeastaan hän oli aika varma, ettei kysymys ainakaan ollut hänen osaltaan kaukaa haettu, eikä hän tuntenut olevansa enää kovin pahasti humaltunutkaan. Hetken huumaa tämä tosin saattoi olla. Ehkä se sylikkään istuminen ja takkatulen lämpö oli vain sekoittanut Jamesin ajatukset, saanut hänet tuntemaan tunteita, joita hän ei oikeasti tuntenut, mutta piti hän asiasta kuitenkin ottaa selvää. Jonathan katsoi Jamesia jälleen hetken, ennenkuin kohautti olkiaan. -Kuule, Jim.. Mä olen katsos miettinyt samaa jo vähän pidempäänkin ja.. noh, niin. Mä oon tosiaan ollut aika epätoivosesti ihatunut suhun jo aika pitkään, mutta mä ajattelin, ettet sä vois ikinä tuntea samoin, Jonathan mutisi niin hiljaa, että James hädin tuskin kuuli pienemmän sanat. Johnny tunsu itsensä teinitytöksi ja hänen kasvonsa punehtuivat jälleen. James kampesi itsensä seisomaan, vihdoinkin hän uskaltautui siirtyä Jonathanin viereen sängylle istumaan, ilman, että hänen tarvitsisi pelätä hämmentävänsä Jonathania enää enempää. He vilkaisivat varovasti toisiaan ja Jonathan laski kätensä Jamesin reidelle. Kokeilevasti Jonathan nojautui pidempää miestä vasten ja tuo kietaisi kätensä Jonathanin alaselälle. James silitti peukalollaan Jonathanin kylkeä, Jonathan toisti eleen silittämällä Jamesin polvea. Ja sitten molemmat pysyivät vaiti, istuivat vaan siinä rauhassa. Eikä sanoja edes tarvittu. Kaikki tarpeellinen, niin sanallinen kuin sanatonkin oli jo sanottu. -Johnnyboy? -Mmmhmm? -Mentäskö takas alakertaan? Pidettäis vähä hauskaa? Ja niin he nousivat sängyltä, ja ovella James pysäytti Jonathanin. Hän kumartui lähemmäs lyhyemmän huulia, ja he jakoivat kokeilevan, hennon suudelman, jonka jälkeen James vielä silitti Jonathanin poskea ja hymyili. Sanattomasti he tuntuivat sopineen, ettei tästä kerrotaisi muille, ainakaan vielä. //Tekstissä lainailtu Avenged sevenfoldin jäseniä. En väitä tapahtumia todellisiksi ja kirjoitin tämän omaksi ilokseni, rahallista tai muutakaan hyötyä en tästä saa.